

00492034691167

۲۸

شعله‌های پائیز

گرمای دلپذیر شعله‌ها آن چنان از برگ برگ این دفتر بر ما می‌وزد که مشتاق و منتظر به سراغ پائیز شاعرانه می‌شناییم و می‌پرسیم چرا پائیز، بهار را چه شده؟ شاید از زبان رمز بشنویم که جوانه‌های جوانی جا به رنگ‌های شعله‌ور پائیزی سپرده‌اند. هر فصلی زیبایی و ابهت خویش را داراست، اگر انسان شعله‌ی جان فروزان خود را در آن برافروزد.

تاریخ ادبیات، هنرمندان بزرگی را به یاد دارد که جهان افروز و چند استعدادی یا ذو فنون بوده‌اند. برترین نمونه، عمر خیام - این ریاضی دان و ستاره شناس شهیر است که نبوغ شعری او سراسر جهان را گرفته و قرن‌ها نسل‌های ایرانی را سربلند کرده و خواهد کرد.

در عصری که گذشت آنتوان چخوف - پزشک، نویسنده، دراماتیسست روس، با طنز ویرانگر و سازنده‌ی خویش شهرت جهانی یافت، البته در تمام رشته‌های کار، انسان‌های ذو فنون وجود داشته و دارند، که در این جا شاعران چند استعدادی در نظرند و دکتر مسعود عطائی - شاعر، نویسنده و پزشک از آنان است. او از فضای درد و دارو، به‌دنیای رویاهای رنگارنگ شاعرانه رو می‌کند و با سروده‌های خود ما را به رشک و ستایش می‌آرد.

موضوع و تم اساسی شعر مسعود عطائی انسان و آزادی اوست، در ایران و جهان. دلبستگی به وطن است و یادها و یادگارها در غبار اندوه مهاجرت که مدام شاعر را می‌آزارند؛ و کدام شاعری است که دور از زادگاه و زبان مادری بتواند خشنود باشد؟ اما باید زیست و بیشتر و بهتر آفرید...

مسعود عطائی شاعری است خوش بین و شادی آفرین که هرگز از محنت دیگران بی‌غم نیست. فواره‌ی فریادش وقتی بلند می‌شود که مردم را در اسارت سیه‌کاران می‌بیند. در آن صورت بی‌کار و برکنار نمی‌نشیند که سلاح شاعر - سروده‌های اوست.

از سوئی دیگر، بیشتر شعرهای عطائی لیریک و عاشقانه است. اما نه عشق افلاطونی و عرفانی. عشق زمینی است. مردی که در غزل‌های او سخن می‌گوید، خیلی جوان است، گوئی با نخستین عشق‌اش حرف می‌زند سرشار از شوق و شرم، با سادگی و بی‌تکلفی.

دلم هوای غزل کرده، خوب من بنشین

که در مقابل روی خوشات غزل خوانم

"خوب من" یادآور "نازنین" زنده یاد احمد شاملو است که خطابي است صمیمانه و نو.

لازم به یادآوری است که ممکن است برخی از نوپردازان، سروده‌های مسعود عطائی را با شعر رایج امروز ایران - شعر نیمائی و شعر آزاد، همخوان نمانند. همچنان که در مورد شاعر زنده یاد - فریدون مشیری چنین نظریه‌ای دیده شد اما از شهرت و محبوبیت او ذره‌ای نکاست.

اگر شاعر بتواند گوهر احساس و شعله‌ی اندیشه‌های والای خود را زیبا و تاثیر گذار بیان کند، چنان که بر دل‌ها بنشیند و به کار مردم آید، نقش هنرمندانه‌ی خور را با پیروزی انجام داده است.

فروزان باد شعله‌های شعر / سراینده‌ی عزیزمان دکتر مسعود عطائی.

ژاله اصفهانی
لندن. فوریه ۲۰۰۱